

Lia Louis

Lieve
Emmie
Blue

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Lia Louis
Oorspronkelijke titel: *Dear Emmie Blue*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Philip Lee Harvey, Alamy
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0637 6
ISBN 978 94 027 6027 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk januari 2021

Voor het eerst verschenen in het Verenigd Koninkrijk in 2020 bij Trapeze, een imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Carmelite House, 50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ.

The moral right of Lia Louis to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act of 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

**De Fortescue Lane-ballonnenwedstrijd 2004
50 jaar uitstekend onderwijs!**

Emmie Blue, 16 jaar, klas 11R
Fortescue Lane Secondary School, Ramsgate, Kent,
Verenigd Koninkrijk
Emmeline.Blue.1999@fortescue.kent.sch.uk

1 juli 2004

*Als deze ballon ooit wordt gevonden ben jij de enige die dit weet.
Ik heb het verteld. Ik ben het meisje van het zomerfeest.
En wat ik zei was waar.*

Hoofdstuk 1

Ik was er helemaal klaar voor; ik kon niet wachten tot hij de vraag zou stellen. Ik was er zo klaar voor dat ik bijna licht gaf, en ik had vast net zulke rode konen als de straatschoffies uit de boeken van Dickens. Een tomaat met een bonzend hart.

Vijf minuten geleden was alles nog perfect, en dat is geen woord dat ik makkelijk gebruik, want niets, hoe geweldig ook – mensen, zoenen, broodjes bacon – is ooit voor honderd procent perfect. En toch was het zo. Het restaurant, de kaarsen op de tafel, het strand voor het terras, de zacht aanrollende golven. De wijn, die bijna net zo smaakte als die op de avond voor onze eenentwintigste verjaardag, nu negen jaar geleden, en waarvan we nooit meer op de naam konden komen. De slingers met kerstlichtjes om de pilaren van het houten afdakje. De zeewind. Zelfs mijn haar zat precies goed, waarschijnlijk voor het eerst sinds die ene vorige keer. Dat was in de tijd dat ik nog naar een walkman luisterde en zeker wist dat Jon Bon Jovi vroeg of laat tegen me op zou botsen in Ramsgate, en dat we dan samen hamburgers zouden gaan eten bij de Wimpy.

En Lucas. Natuurlijk Lucas, hoewel hij er eigenlijk altijd nogal perfect uitziet.

Op dit moment knijp ik mijn ogen dicht en druk ik mijn hand tegen mijn voorhoofd. De kille tegels van de toiletvloer drukken tegen mijn knieën. Ik denk aan hem, daarbinnen in het restaurant. Knap, op die keurige, typisch Engelse manier. Licht gebruind door de Franse zon. Een fris gestreken wit overhemd, met de kraag open.

Toen we hier aankwamen, nog maar een paar uur geleden, gingen we direct aan de wijn en deelden we twee voorgerechtjes. Ik keek hem

aan en vroeg me dromerig af hoe we overkwamen op de andere gasten, die donker afstaken tegen de ondergaande zon. Wat dachten ze van ons, al die zwarte silhouetten die met hun schoenen bungelend aan hun vingers langs het terras door het zand liepen? Waarschijnlijk dat we voor elkaar gemaakt waren. Een gelukkig stel, samen uit eten aan het strand. Een jubileum misschien, of iets anders te vieren. Een avondje uit, even weg van de kinderen thuis. Twee, een meisje en een jongen.

‘Ik vind het eng, Em.’ Lucas was met een nerveus lachje van wal gestoken. Hij kon zijn handen niet stilhouden en bleef de ring om zijn wijsvinger ronddraaien. ‘Om je dit te vragen.’

Op dat moment, aan dat tafeltje, in dat restaurant – waar ik nu in de toiletten zit ondergedoken – was ik er zo klaar voor. Ik was nog nooit ergens zo zeker van geweest. Ik wachtte op het moment dat ik ja kon zeggen. Ik had zelfs al bedacht hoe ik dat zou doen, al zegt Rosie dat ik altijd klink alsof ik verstopt zit als ik dingen te vaak repeteer, en dan zou hij misschien denken dat ik niet echt ja wilde zeggen. ‘Dit is niet het moment om over te komen alsof je door een maniak onder schot wordt gehouden, Emmie. Want soms klink je zo als je de zenuwen hebt.’

Vanochtend op de boot had ik toch geoefend, in mijn hoofd, heel even maar. Ik wilde iets liefs zeggen, iets raaks, iets als: ‘Waarom moest dat nou zo lang duren, Lucas Moreau? Ik wil niks liever.’ Hij zou zijn hand naar me uitsteken over het tafelkleed met geschulpte randjes – die draperen ze bij Le Rivage al zo lang we hier komen over alle ronde tafeltjes – en zachtjes in de mijne knijpen. Wat later zouden we teruglopen over het strand, en Lucas zou zoals altijd stilstaan op de plek waar hij jaren geleden mijn ballon heeft gevonden. Hij zou me kussen, dat wist ik zeker. Bij zijn auto zou hij zich naar me toe buigen en me langzaam en aarzelend zoenen, met een vinger en een duim op mijn kin. Voor het eerst in veertien jaar zou Lucas me kussen, terwijl we allebei naar *moules marinières* smaakten omdat we de pepermuntjes op het schoteltje naast de rekening hadden laten liggen. Ik

zou eindelijk weer vrij kunnen ademen, want het zou het allemaal waard zijn geweest. Veertien jaar vriendschap, zes jaar lang op mijn tong bijten over wat ik echt voelde. Vanavond zou de cirkel eindelijk rond zijn.

Tenminste, dat was wat ik had verwacht. Niet dit. Niet dat ik op deze perfecte avond, in óns perfecte restaurant, op óns perfecte strand, op mijn knieën voor de wc-pot zou zitten, na een perfect diner dat nu, fijngemalen en weer omhooggekomen, voor de tweede keer voor me ligt. Als de artistieke impressie van een persoonlijke horrorramp van apocalyptisch formaat.

Ik had verwacht dat ik ja zou kunnen zeggen. Een paar minuten geleden verwachtte ik – met een rechte rug en stralende ogen, mijn perfecte en zorgvuldig gerepeteerde antwoord al op het puntje van mijn tong – dat ik ja zou zeggen op de vraag of we vanaf nu officieel niet meer gewoon beste vrienden konden zijn, maar elkaars vriend en vriendin. Een stel. Op de avond voor onze dertigste verjaardag.

Want wat had hij anders willen vragen dat niet net zo goed aan de telefoon had gekund?

Ik geloof dat ik goed wist te verbergen hoe geschokt ik was. De vraag kwam aan als een harde klap, een misselijkmakende, langgerekte pijn die door mijn hele buik trok terwijl zijn woorden langzaam bezonken, als bedorven saus over een toetje. Ik gaapte hem aan. Dat moet wel, want zijn glimlach verdween en hij kneep zijn ogen samen zoals hij altijd doet als hij zich zorgen begint te maken.

‘Emmie?’

Toen zei ik het, want starend over de tafel besepte ik dat ik onmogelijk iets anders kon zeggen. ‘Ja.’

‘Ja?’ herhaalde hij. Hij trok zijn blonde wenkbrauwen op en ontspande opgelucht zijn brede schouders.

‘Ja,’ zei ik weer. Voor ik verder nog iets kon uitbrengen, kwamen de tranen al. Tranen die ik, al zeg ik het zelf, meesterlijk wist te recyclen. Lucas zag geen tranen van wanhoop, verdriet of angst. Dit waren blijde tranen. Dolgelukkige tranen, omdat ik trots was op mijn beste vriend

en de gewichtige beslissing die hij had genomen; ik was ontroerd omdat ik er deel van mocht uitmaken.

Daarom grijnsde hij zo opgelucht, liep om de tafel heen en hurkte neer naast mijn stoel. In het romantische kaarslicht sloeg hij zijn armen om me heen.

‘Joh, toe nou, Em,’ fluisterde hij in mijn oor. ‘Niet zo lekken. Ze gaan nog denken dat ik een of andere eikel ben die het hart van zijn vriendinnetje heeft gebroken.’

Grappig. Dat was dus precies hoe ik me voelde.

Lucas liet me los, maar bleef naast me zitten. Ik hoopte maar dat hij geen vragen zou stellen, dat hij me niet aan zou kijken. Dan zou hij het weten. Hij zou het merken.

‘Mijn hoofd doet een beetje raar sinds vanochtend,’ loog ik. ‘Migraineachtig, je weet wel. Ik ga even een pijnstillertje nemen, mijn gezicht onder de kraan houden...’ Alsof ik dat ooit zou doen. Alsof ik expres mijn make-up zou bederven. Maar het was typisch zoiets wat je mensen in films hoort zeggen, en ik had op dat moment nog het idee dat dit allemaal niet echt gebeurde. Nog steeds niet trouwens, met mijn armen om deze – gelukkig brandschone – toiletpot, die ik heb volgespetterd met het eten en de wijn die we nog geen uur geleden stralend van opwinding en voorpret hebben besteld.

Trouwen. Lucas gaat trouwen.

Over negen maanden trouwt de jongen die al veertien jaar mijn beste vriend is met de vrouw van zijn dromen.

En die vrouw ben ik niet. Van mij wordt verwacht dat ik naast hem voor het altaar sta, als zijn getuige.

Hoofdstuk 2

Er wordt op de deur van de wc geklopt.

'Excusez-moi? Ça va?'

Ik ben altijd al een luidruchtige kotser geweest; ik kokhals alsof ik van binnenuit door een professioneel worstelaar in elkaar word geslagen. Waarschijnlijk wil de bezorgde, behulpzame vrouw aan de andere kant van de deur alleen even zeker weten dat het niet nog een keer gebeurt als zij net haar handen staat te wassen.

'Ja!' roep ik. 'A- Alles goed. Ik ben gewoon... misselijk, *malade*. Ja. Eh... *Je suis malade*.'

De vrouw vraagt iets in het Frans wat ik niet versta, maar ik pik de woorden 'partner' en 'restaurant' eruit. Ze aarzelt even, maar dan hoor ik haar schoenen over de tegels schuiven, en de afgesloten deur kraakt heel zachtjes als ze haar oor ertegenaan drukt. 'Zal ik iemand gaan halen? Gaat het echt goed daarbinnen?' Ze klinkt jong. Op een kalme manier bezorgd. Waarschijnlijk zo'n geboren helper, net als Marie.

Marie is zo'n type dat op straat altijd stopt voor de wankelende dronkenlappen waar de meeste mensen met een grote boog omheen lopen. Ze spreekt hen rustig en hartelijk toe, zonder angst. Ze denkt nooit: deze vent zou verdomme best een m s kunnen hebben en ik wil graag mijn pensioen halen, als je het niet erg vindt. Dat komt gewoon niet in haar hoofd op. Eigenlijk is het ook geen wonder. Logisch dat ze weer bij elkaar zijn. Ik snap best waarom hij met haar wil trouwen.

'Hallo?' zegt de vrouw.

'O. Eh... nee, het gaat wel.' Mijn stem klinkt hoog en gespannen. 'Niks aan de hand. Alles in orde. *Merci. Merci beaucoup*.'

Ze aarzelt. 'Weet je het zeker?'

'Ja. Bedankt. Heel zeker.'

De vrouw zegt nog iets wat ik niet begrijp, maar even later piepen de scharnieren en slaat de deur dicht onder de romantische tonen van de klassieke muziek uit de speakers. Ik spoel door en sta langzaam op. Mijn knieën beginnen te tintelen als het bloed er weer doorheen stroomt. Een losse, vochtige krul plakt tegen mijn kin. Niet te geloven dat ik moest overgeven. Zo plotseling. Zo heftig. Net als in een slechte soap; daar storten ze zich na schokkend nieuws ook altijd half in de gootsteen, en even later staren ze dan geschrokken voor zich uit. Dramatisch, overdreven en onrealistisch, zo zou ik over mezelf denken als ik een personage in een tv-serie was. Maar blijkbaar is het gewoon toeval dat ik dertig jaar ben doorgekomen zonder een dreun die hard genoeg aankwam.

Ik pak mijn telefoon en ga naar WhatsApp. Mijn vingers handelen impulsief voordat mijn hersens kunnen ingrijpen. Een gewoonte, het eerste wat ik doe, altijd. Lucas Moreau, laatst gezien om 18.57. Offline. Natuurlijk is hij offline. Hij zit aan de andere kant van de deur, op dat sprookjesachtig verlichte terras aan het strand, tegenover een lege stoel en een halfvolle kom knoflookmosselen op me te wachten. Ik staar naar onze laatste berichten, van nog maar zeven uur geleden:

Emmie: De vent naast me op de ferry eet inktvis uit een diepvrieszak. WTF??? HELP!

Lucas: Hahaha, echt?

Emmie: Ik word niet goed van de stank.

Lucas: Ik wacht aan de overkant met reukzout. Je kunt dit, Emmie Blue! Jij bent gemaakt van sterk spul.

Dat zegt hij altijd. Het is Lucas' vaste antwoord als ik twijfel of me zorgen maak. Op mijn zeventiende was ik met kerst helemaal alleen. Ik belde hem met de vaste telefoon in mijn piepkleine flatje, duimend dat hij zou opnemen zodat ik tenminste even iemands stem kon ho-

ren, en toen sprak hij die woorden. Hij zei het ook toen ik wegging uit Ramsgate en twee dorpen verderop ging wonen om te ontsnappen aan het geroddel, geduw en gestaar in de gangen van de universiteit. Vier jaar geleden zei hij het ook, nadat mijn ex Adam mij en ons kleine huurflatje had verlaten. De laatste keer dat hij het heeft gezegd, dat inktvis-uit-diepvrieszakmoment even niet meegerekend, was achttien maanden geleden, toen ik de strijd om de flat in mijn eentje aan te houden eindelijk moest opgeven, en ik mijn spullen verhuisde naar een kleine, onder alle weersomstandigheden bloedhete kamer op de bovenverdieping bij een nogal chagrijnige en eenzellige hospita. ‘Je overleeft het wel,’ zei hij via FaceTime vanaf zijn eigen bed. ‘Jij bent gemaakt van sterk spul, Emmie Blue. Onthou dat.’

Ik vraag me af wat hij nu zou zeggen, als iemand anders dan hijzelf ervoor had gezorgd dat ik halverwege het hoofdgerecht naar de wc moest vluchten. Waarschijnlijk zou hij moeten lachen. ‘Shit, Em, waar kwam dat opeens vandaan?’ En daarna: ‘Weet je, het is pech voor hem. Als hij niet snapt hoe geweldig je bent...’

Ik laat mijn telefoon weer in mijn tas glijden, was mijn handen met een heleboel naar wasverzachter ruikende zeep en ga rechtop staan voor de lange rij spiegels. Niks te zien. Ik zie er niet uit zoals ik me voel: misselijk en bibberig. Ontroostbaar. Ik sta er nog net zo onberispelijk en stralend bij als toen ik twee uur geleden vertrok uit het huis van Lucas’ ouders – op een veeg mascara in mijn ooghoek na, en die is zo weggepoetst. Mooi. Hij hoeft dit niet te weten. Zeker nu niet.

Ik doe de deur open en sta stil om twee geparfumeerde dames te laten passeren. Dan maak ik mezelf zo lang mogelijk en loop langzaam en vastberaden het restaurant in. Zachte stemmen vermengen zich met het gerinkel van glazen, het schrapen van bestek op borden. De bescheiden muziek valt bijna helemaal weg. Zoals altijd bij Le Rivage is de lucht doortrokken van de geur van knoflook, citroen en het ziltige van de zee buiten. Dit is een van mijn favoriete plekken. Altijd al geweest.

Ik heb zoveel herinneringen aan deze zaak, aan dat terras. Alle eindeloze zomerdagen en doelloze strandwandelingen van de afgelopen

dertien jaar eindigden hier. Onze ‘droomhuisritten’, waarbij we kilometers aflegden en stopten voor ieder chateau en vervallen eeuwenoud huis dat we onderweg tegenkwamen. Lucas was net afgestudeerd en ik had pas een vast contract gekregen bij mijn uitzendbaantje, administratief werk. We wezen elkaar op huizen waarin we ooit wilden wonen, op wat er moest veranderen en wat zo mocht blijven als ze eenmaal van ons waren.

Het was ook een traditie dat Lucas in de buurt van Honfleur iedere keer zo verschrikkelijk verdwaalde dat hij de boeren de weg moest vragen. En na afloop kwamen we hier dan weer helemaal bij, bij het gesis van de grill in de open keuken en met het rustgevende ruisen van de golven op de achtergrond. Met allerlei hapjes, schaaltes zoute, met rozemarijn bestrooide gebakken aardappelen, en soms alleen met bier. Tijdens die ritjes en binnen deze muren bespraken we van alles, maar vooral de toekomst, alle dingen die ons te wachten stonden in de eindeloze jaren die voor ons lagen.

Ik probeer te bedenken alsof ik me dit ooit heb voorgesteld. Niet specifiek dat Lucas zou gaan trouwen, maar... dit. Hebben we ooit bedacht dat dít tot de mogelijkheden behoorde? Dat er uiteindelijk iets tussen ons in zou komen te staan wat alles zou veranderen? Wat óns zou veranderen?

Ik loop door de open glazen deuren het terras op. Lucas heeft me nog niet opgemerkt. Hier buiten is het rustiger. De zee lijkt van zijde, en het fraaie uitzicht wordt langzaam vager in de ondergaande zon, zoals in een oude film. Daar zijn Lucas’ ogen op gericht, op de paarsblauwe horizon. Zijn elleboog steunt op tafel, zijn hand ligt onder zijn kin. Hij draait zich om, en als hij me ziet, breekt zijn gezicht open in een brede glimlach. Bezorgdheid. Heel even, maar ik heb het gezien.

‘Hé,’ zegt hij. ‘Gaat het wel?’

Ik blijf achter mijn stoel staan en hou me vast aan de bewerkte houten leuning. Ik knik en glimlach automatisch, maar ik geloof niet dat ik het kan opbrengen om tegenover hem achter dat halflege bord te gaan zitten. Ik dacht dat het zou lukken, maar helaas. Mijn keel

doet pijn en ik heb de smaak van gal in mijn mond. Als ik hier naar zijn leigrijze ogen moet blijven kijken, naar dat sterrenbeeld van sproeten dat ik uit mijn hoofd ken, dan is de kans groot dat ik in tranen uitbarst.

Een ramp, dat is het. Lucas heeft geen idee, maar deze avond is een complete ramp. Het tegenovergestelde van alles waarop ik tijdens de dromerige, overvolle, naar inktvis stinkende overtocht had gerekend.

‘Vind je het erg als ik wegga?’

Hij komt overeind en strijkt zijn witte shirt glad. ‘Nee. Nee, natuurlijk niet. Em, weet je zeker dat alles in orde is?’

‘Ik ben alleen heel misselijk. Ik moet naar bed, om het eruit te slapen. Klassieke klotemigraine.’ Ik grinnik. Het klinkt als een brommer.

‘Daar heb je al een hele tijd geen last meer van gehad,’ zegt hij. ‘De laatste keer was toch in Londen, bij de bioscoop? Heb je dat spul bij je? Je pillen?’

Ik staar hem aan. Het is alsof mijn hart stilstaat. Twee jaar geleden moesten Lucas en ik allebei voor ons werk in Londen zijn. Het Franse architectenbureau waarvoor hij werkt stuurt hem één keer per jaar naar een conferentie, en we ontmoetten elkaar in de julizon op de South-Bank. In de rij voor de bioscoop verschenen de bekende dansende, zig-zaggende flitsen aan de rand van mijn blikveld, en vrijwel direct kwam de bijbehorende doffe pijn achter mijn ogen opzetten. We gingen terug naar Lucas’ hotelkamer op de tiende verdieping, en daar nam ik de supersterke pijnstillers in die ik in mijn tas heb zitten. Ik sliep. De gordijnen hielden het zonlicht buiten, en Lucas werkte stilletjes naast me op zijn laptop. Toen ik uren later wakker werd, liet hij het bad vollopen. Hij riep Triviant-vragen naar de deur, en ik brulde antwoorden terwijl ik lag te weken. Daarna keken we met het licht uit naar spelshows uit de jaren negentig, met het blad van de roomservice tussen ons in. Ik vertelde hem dat het gevoel dat ik thuis was – waarnaar ik al mijn hele leven zocht – nog nooit zo sterk was geweest als op dat moment. En dat herinnert hij zich. Net als ik denkt hij terug aan die avond, en aan alle dingen die we hebben meegemaakt. En nu zijn we op dit punt aanbeland.

‘Mijn pillen liggen in het tuinhuis,’ zeg ik. ‘Ik denk dat ik gewoon even moet gaan liggen.’

Hij knikt en knijpt bezorgd zijn ogen tot spleetjes. ‘Even afrekenen.’ Hij pakt voorzichtig de arm van een passerende ober, verontschuldigt zich en vraagt of hij kan betalen. In het Frans natuurlijk. Dat vlekkeloze Frans dat hij me eindeloos probeert bij te brengen, hoewel ik volgens hem de uitspraak heb van ‘een dronken Engelse boerin die verdwaald is in Marseille’. Door de jaren heen heb ik alleen het hoognodige opgepikt. Verder is er niks blijven hangen.

‘Luke, ik pak wel een taxi.’

Hij fronst zijn wenkbrauwen alsof ik iets onbegrijpelijks heb voorgesteld. ‘Grapje zeker? Doe niet zo raar, we gaan gewoon naar huis. We hebben nog het hele weekend.’

‘Maar... Marie,’ zeg ik. ‘Je zei toch dat ze na het toetje hierheen komt om het te vieren?’

‘Geeft niks, Em. Ik bel haar wel.’

De rekening komt. Lucas geeft de ober een stapeltje bankbiljetten en zegt dat hij de rest mag houden. Al twaalf jaar lang betalen we om en om voor ons verjaardagsetentje, en vanavond is het zijn beurt. Ik verdring de trieste gedachte dat mijn beurt – nu er een bruiloft, een kersverse echtgenote en een gebroken hart bij betrokken zijn – misschien nooit meer zal komen.

‘Oké.’ Lucas trekt zijn marineblauwe blazer aan en strijkt de revers glad. ‘Zullen we?’

Ik knik.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op en steekt met een gespannen glimlach zijn hand naar me uit. De moed zakt me opnieuw in de schoenen, maar ik pak hem aan. Er zit niks anders op. Ik hou van hem. Ik heb ermee ingestemd om zijn getuige te zijn omdat ik van hem hou. Hij is mijn beste vriend, en ooit was hij mijn enige vriend. De jongen die veertien jaar geleden mijn ballon vond en tegen alle verwachtingen in, door storm en regen en over de kilometers brede zee, ook mij wist te vinden.